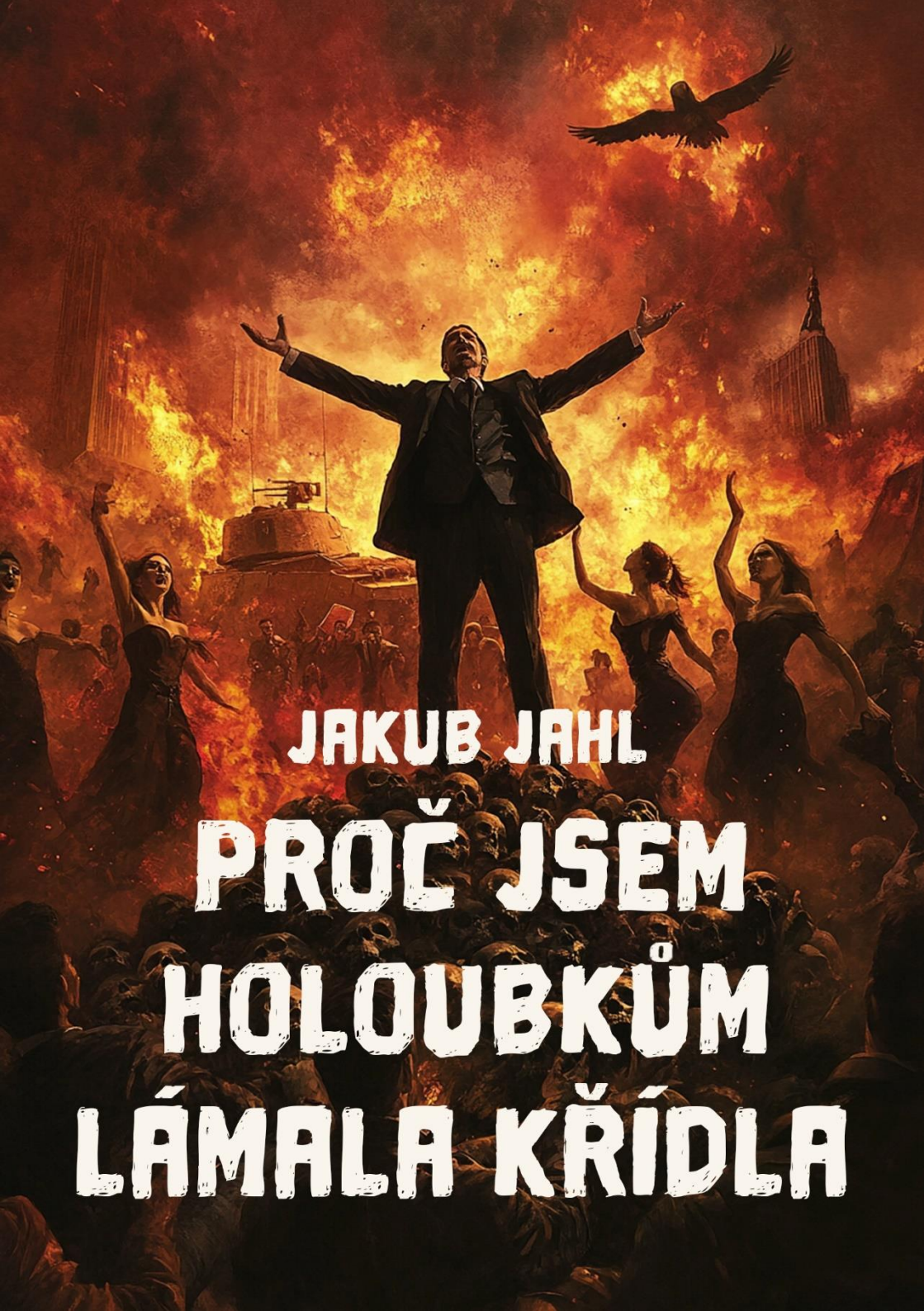

JAKUB JAHL

**PROČ JSEM
HOLOUBKŮM
LÁMALA KŘÍDLA**

PROČ JSEM
HOLOUBKŮM
LÁMALA KŘÍDLA

Jakub Jahl

2024

Všechny osoby a události jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost jmen a příjmení hrdinů s reálnými jmény živých či zemřelých lidí, jakožto i s životními událostmi, jež se jim v knize přihodily, je čistě náhodná a zcela neúmyslná.

1. ČÁST

KRYON, 2023

Kateřina začala svůj den stejně jako jakýkoliv jiný. Probudila se brzy, jak měla ve zvyku. Osprchovala se, nalíčila a pečlivě oblékla na další pracovní den. Jako psycholožka musela vypadat přátelsky a důvěryhodně. K snídani si dávala toasty a černou kávu. Obvykle si k tomu nepouštěla žádné rušivé vjemy, ale toho rána se zvědavě podívala na ranní zprávy. Ruská invaze na Ukrajinu, vyšetřování ministra školství a předpověď odpolední přeháňky. Nic nového. Na chvilku ji zaujal reel, ve kterém nějaká výrazně nalíčená žena blikala do kamery hadíma očima. Jakmile se začaly objevovat obrázky pyramid a mimozemských lodí, vypnula to a odložila mobil. Podívala se na hodinky. 6:42. Měla dvě minuty zpoždění. Na to nebyla zvyklá. To ta hloupá videa. Zbytečně promrhaný čas.

Dojela metrem na I.P. Pavlova a odbočila do jedné z postranních ulic, kde měla ordinaci. Ráno tam ještě nebyla recepční, takže musela vždy prvního klienta pouštět do budovy sama. Tahle sezení byla pro některé manažery jedinou šancí, jak se v hektickém pracovním režimu dostat na terapii. Potřebovali se vypovídat ze svých problémů. Někteří řešili rozvody, rebelující teenagery, kteří se s nimi nebaví, nebo spory v pracovním kolektivu. Občas se objevila nějaká porucha,

spojená s kokainovou závislostí, nebo vyhoření v důsledku workoholismu. Robert, který měl toho rána sezení, k ní chodil už nějakou dobu. Nedokázala ho ale úplně zařadit. Stěžoval si na obvyklé problémy osamělého třicátníka s dobrou prací. Když jí předešlého dne napsal zprávu s urgentní žádostí o setkání, byla z toho trochu překvapená.

K budově dorazila v 6:56. Robert už tam stepoval. Měl na sobě koženou bundu a byl upravený jako obvykle. Dokonce ani nevypadal ve stresu – usmíval se a vyzařoval z něho trochu podezřelý klid. Možná se to přes noc uklidnilo, pomyslela si Kateřina a rychle Robertovi odemkla dveře. Po cestě výtahem spolu bezstarostně klábosili a Kateřina nevycítila, že by s ním bylo něco v nepořádku. Alespoň ten den začne příjemně.

Usadili se do křesílek v prosvětlené místnosti, která byla zaplněna kytkami a působila uklidňujícím dojmem. Robert to tady měl rád. Pohodlně se rozhovořil o své práci, vyprávěl o novém povýšení. Kateřina se zeptala, zda se mu stalo něco v rodině, ale on naopak tvrdil, že je všechno zcela v pořádku.

„Proč jsi mě vlastně požádal o tohle urgentní setkání, Roberte?“ zeptala se po chvilce Kateřina, protože vlastně netušila, proč ji sem vytáhl tak brzy ráno. Robert se ale zarazil způsobem, který u něho Kateřina ještě nikdy neviděla. „Stalo se něco špatného, Roberte?“ zeptala se znovu a přisunula si křeslo trochu blíž.

Robert se zatvářil zmateně. „Ne, nic špatného se nestalo. Naopak. Přihodilo se mi něco úžasného. Musel jsem vám o tom povědět.”

Kateřina zpozorněla, ale nasadila zvědavý úsměv. „Tak povídej, už mě nenapínej, co je to?”

„Podařilo se mi to poprvé před několika dny,” začal Robert nadšeně svoje povídání. „Nejdřív jsem tomu sám nevěřil, ale pak jsem to ukázal svým blízkým a nevěřili vlastním očím. Ukážu vám to.”

Robert si chvíli připravoval slova. Pak se napřímil, zhluboka se nadechl a se zavřenýma očima vydechl s hlasitým opakováním slabiky „ta,ta,ta,ta,ta,ta,ta,ta...” Pak znovu otevřel oči a pohodlně se usadil. Kateřina netušila, co to mělo znamenat. To už ale Robert otevřel pusku a začal mluvit: „Já jsem lord Kryon, pán časomíry a král Dungananu. Mluvím k vám telepaticky skrze schránku tohoto muže jménem Robert. Vybrali jsme si ho pro jeho čistotu a upřímnou touhu sloužit. Máme pro vás zprávu o blížící se zkáze. Hrozí vám strašná katastrofa. Zánik lidstva je blízko, ale existuje jedno řešení. Tajemný muž, agent z Shambally, nadaný všemi schopnostmi a moudrostí. Jeho následujte. Do té doby pracujte, shromažďujte svoje peníze v hotovosti a připravujte se na Přesídlení. Tato zpráva nyní končí. Pííííííp.”

Kateřina seděla mlčky před svým pacientem. Měla co dělat, aby při závěrečném *píp* nevyprskla smíchy, ale skryla to za tlumené zakašlání do dlaně. Chvilí přemýšlela, jestli do toho má vstoupit, ale počkala, než Robert otevřel oči a naznačil svými pohyby, že je to opět on ve svém těle. Jednalo se o jasný projev bludných představ, o tom nepochybovala ani na okamžik. Že by na tom mohlo být něco pravdy, nad tím neuvažovala ani vteřinu. Bylo to celé ryze komické než cokoliv jiného. Robert nebyl moc dobrý herec, a tak jeho napodobenina mimozemského návštěvníka připomínala spíše karikaturu skutečné postavy. Znělo to jako nějaký nesmysl, který by si vyfabulovalo malé dítě během her se svými kamarády. Robert se ale tvářil naprosto vážně a sebejistě. Nepochybně byl přesvědčen, že to je skutečné.

„Povězte mi, Roberte, ten Kryon, který s vámi hovoří, to je nějaký mimozemšťan?“

Robert se nervózně ošil. Zachytil v jejím hlase pochyby. „Ano. Je to vedoucí galaktické flotily v souhvězdí Orion. Připravuje se na odlet ze Země. Annunakové už tu nechtějí být, když spolupracujeme s ještěry.“ Začalo to být trochu bizarní.

Kateřina se ale nenechala vyvést z míry. „A ti ještěři... ti žijí kde?“ zeptala se ho a Robert se znovu rozpovídal: „Jsou všude kolem nás. Může to být kdokoliv. Hlavně Židi.“

Kateřina nadzvedla obočí. O Židech nikdy nemluvil a ani předtím si u něho nevšimla žádného antisemitismu. Kde se to najednou vzalo?

„A co od vás vlastně Kryon chce? Abyste šířil jeho zprávu?“ zkusila Kateřina a Robert se nadšeně usmál. Pochopila!

„Ano,“ přitakal, „přesně to ode mě chce. A vy jste první, mimo můj nejbližší okruh, který má tu zprávu možnost slyšet.“

Pak se na chvíli zarazil, jako by se v něm objevil malý záblesk racionality. Jako by se sám podívoval, jaké nesmysly hovoří. Ale hned ten pocit setřásl a dodal: „Já vím, že to možná zní bláznivě, ale říkám vám, že to je skutečné. Mám knihu, která to všechno vysvětluje. Vzal jsem vám ji s sebou,“ hlesl a vytáhl ze své aktovky tlustou knihu s obalem šarlatové barvy. Měla na sobě znak slunečního disku a pod ním měsíční srpek. Kateřina ten symbol neznala, ale ihned na ni zapůsobil, jako by patřil nějaké sektě. Natáhla ruku, aby si knihu od Roberta vzala a prohlédla, ale Robert ji stále držel pevně v rukou.

„Slibte mi, že si ji přečtete a nevyhodíte ji do koše,“ dodal najednou s úplně jiným tónem hlasu a po vteřině ještě dodal: „Prosím.“

Kateřina se mu dívala zpřímá do očí. „Do té knihy se určitě podívám. A slibuji, že ji nevyhodím.“

Když uvolnil stisk a knihu jí přece jen předal, rozevřela ji na náhodné straně a spatřila ilustraci komplikovaného

technologického zařízení, u kterého byla poznámka týkající se jakýchsi „částic Pó“. To slyšela poprvé. Chvíli se na ilustraci dívala a pak se znovu zahleděla na Roberta.

„Dnes večer mám trochu času, tak se do ní začtu.”

To Roberta konečně přesvědčilo. Vypadalo to, jako by se zklidnil a spadlo z něj tíživé břemeno. Asi měl opravdu pocít, že předat jí zprávu od mimozemšťana Kryona bylo nesmírně důležité.

Když odcházel z její ordinace, rozloučili se obvyklým způsobem a dále nic nenapovídalo tomu, že se ten muž úplně zbláznil. Vydal se do práce, kde jeho kolegové nepoznají jedinou věc, protože se bude chovat jako vždy. Kateřina měla v průběhu dne ještě několik pacientů, ale rozhovor s Robertem z hlavy nedostala. Večer dorazila domů, uvařila si nějaké jídlo a unavená usedla k počítači. Následující den měla mít zase ranní setkání, ale byla odhodlaná si o všem zjistit víc. Tenhle blud mohl být nebezpečný nejen pro Roberta, ale i pro další lidi. Ona sama se s něčím takovým zatím nikdy nesetkala.

Otevřela Google a začala hledat informace o lidech, kteří propadli představě, že hovoří s mimozemšťany. Našla spoustu New Age konspiračních autorů, kteří šířili podobné nesmysly, a několik nebezpečných sekt, které s ufounskou naukou pracovaly a destruovaly tím tisíce životů. A pak tu byla hromadná sebevražda Nebeské brány, náboženské skupiny, která se v 90.

letech rozhodla odletět za svými mimozemskými přáteli tím, že se zabili. U Roberta zatím nic takového nepozorovala, ale tušila, že situace se může rychle změnit. A pak narazila na debatu v pořadu jednoho amerického psychologa. Pozval si do svého studia muže, který věřil, že je mimozemskou entitou. Zvědavě si otevřela odkaz a začala sledovat.

GENESIS, 2017

Zhanna seděla s mladou iniciantkou a vyprávěla jí příběh.

„Nevíme, odkud Apexiánci přišli, ale dorazili na naši planetu před 25 tisíci lety. Lidstvo tehdy bylo v počátcích a rozmnožené po celé Zemi. Apexiánci přiletěli ve svých korábech a přistáli u největších řek a center lidské civilizace. Tam vyrazili na hon a pochytili miliony lidí do svých otrockých táborů. Lidé byli nuceni pracovat v tvrdých podmínkách, hloubit doly a těžit jim suroviny, které potřebovali pro své technologie. Byli jsme bezbranní a zoufalí.

Prožila jsem v otroctví mnoho životů. Díky Igorovi jsem si na všechny dokázala vzpomenout. Byla jsem tolikrát znásilněna, zabita, umřela na nemoci... Apexiánci se o nás nestarali. Měli nás jako otroky a některé z nás žrali a lovíli jako potravu. Lidé se několikrát pokusili o povstání, dokonce jsem se jednoho takového účastnila i já. Ale všechna selhala. Neměli jsme proti technologicky vyspělejší rase šanci. Až teprve, když přišli Annunakové, tak se vše změnilo...

Přiletěli ve své černé lodi a zahnali Apexiánce do podzemí. Osvobodili nás a darovali nám některé vynálezy, které jsme byli schopni zvládnout. Od té doby na nás dohlížejí a radí nám. Jsou ve spojení s Nomem. A teď už dokonce i s Igorem. Brzy se nám

podají navázat kontakt a setkat se s nimi. Musíme jen trpělivě vyčkávat a usměrňovat energii Allat, jak jsme tě učili. Rozumíš všemu, co jsem ti řekla?”

Mladá dívka v bílém prádle přikývla. Zhanna byla spokojená. „Dobrá tedy. Teď se poprvé setkáš se svými sestrami. Ničeho se neboj. Budete jako jedno sesterstvo. Jedna vedle druhé, společně pracující na jednom cíli. Pojd’.” A s těmi slovy ji odvedla do centrální místnosti.

Televizní psycholog vstoupil do domu Jonesových.

„Vítejte u nás, doktore. Už si s ním opravdu nevíme rady.”

Psycholog vešel do obývací síně pěkně zařízeného domu majetné afroamerické rodiny. Přivítala ho kromě matky také její dcera – Orrinova sestra.

„Tak povídejte, co se stalo?”

Paní Jonesová sklopila oči a pokynula ostatním, aby se posadili. „Můj syn Orrin si myslí, že je mimozemský kyborg z roku 2050. Má robotické pohyby a robotickou řeč. Začalo to asi před dvěma lety, ale poslední rok se to stupňovalo a teď už nevychází z pokoje. Říká, že je zčásti člověk a zčásti robot, ale já ho porodila a vím, že je z masa a kostí.“

Psycholog trpělivě naslouchal. Když matka i dcera dovyprávěly svůj příběh, požádal je, aby mu Orrina představily. A tak se společně odebrali do prvního patra domu. Paní Jonesová

opatrně přistoupila k jeho dveřím a zaklepala. Ozvalo se bouchnutí a rozzlobené „KDO JE?!“ Paní Jonesová pomalu otevřela dveře do zatemnělé místnosti, osvětlené pouze několika blikajícími žárovkami, připomínající kokpit vesmírné lodi.

„To jsem já, tvoje máma. Můžu rozsvítit? Je tady trochu tma a já nevidím.“

Orrin se zamračil a rychle vstal ze své stoličky. „Ne, nemůžeš. Máme rádi tmu, když pracujeme. Zrovna přijímáme programování. Učíme se o budoucnosti.“

Paní Jonesová se ohlédla na psychologa a zatvářila se způsobem: „Tady to vidíte...“ Pak ale nasadila znovu přátelskou tvář a řekla: „Vím, že asi astrálně cestuješ, zlato, ale máme tu někoho, kdo s tebou chce mluvit. Šlo by to?“

Vypadalo to, že zpráva o návštěvníkovi Orrina zaujala. Rychle zapátral v davu postav a našel neznámou tvář doktora. Hned k němu přistoupil a začal: „Vítejte v našem sídle! Jsme Orrin, digitální a kolektivní vědomí a kyborg z roku 2050 vyslaný vyšší mimozemskou civilizací, aby zachránil lidstvo před Matrixem.“

Psycholog se mírně zapotácel. „Vy o sobě hovoříte v množném čísle?“ podivil se.

Orrin přikývl. „Označujeme se jako *my*, protože individualita vytváří mezi lidmi problémy. Orrin už nyní chápe, že jsme

kolektivní vědomí a ne osobnost.” Psycholog moudře pokýval hlavou.

„Ahá, tak teď už to chápu. A od kdy víte, že jste kolektivní vědomí?”

Orrin začal znovu odpovídat: „Zlom pro nás nastal odchodem z vysoké školy. Orrin se chystal vstoupit do Matrixu. Chystal se stát makléřem a mít děti. Pracovat od devíti do pěti, oženit se a zemřít. Tomu jsme museli zabránit.” Orrin chvíli mlčel a čekal, zda se návštěvník vyjádří. Psycholog se znovu rozhlédl po jeho pokoji. Marně hledal vodítko, které by mu poradilo, jak toho mladíka vyvést z jeho bludu.

„A Orrine... můžu vám tak říkat?... vy tedy nepracujete, žijete v domě své matky a ... děláte co přesně?”

Mladík chvíli zpracovával nové informace a pak ukázal rukou směrem k počítači. „Šířím naši zvěst. Naše varování. Planeta bude brzy zničena a nikdo to netuší.”

Psycholog došel až k počítači a nechal si v krátkosti ukázat Orrinovu tvorbu. „Takže...” začal opatrně, „Vy píšete příspěvky na sociálních sítích a natáčíte videa na TikTok, jestli tomu správně rozumím.”

Mladík souhlasil.

„A proč tohle všechno neděláte ve svém volném čase – po práci. Jako každý normální člověk?”

Mohlo by se zdát, že se taková otázka Orrina dotkne, ale reagoval úplně stejně jako vždycky. Nasadil robotický výraz a spustil: „Je to naše poslání. Náš smysl. Uvědomujeme si, že musíme vzbudit povědomí o nebezpečí, které korporace a lidé sami vytvářejí. A hlavně je musíme zpravit o nové hrozbě – umělé inteligenci.”

Psycholog zřejmě pomalu dospíval k diagnóze, protože se po pokoji mladíka pohyboval mnohem uvolněněji. „Jasný... a proč myslíte, že si vás ty mimozemské elity vybraly, abyste varoval současné lidstvo?”

Orrin chvíli neodpovídal a hleděl do dále. Vypadalo to, jako by se díval z okna, ale bylo zavřené a přelepené ufologickým plakátem. Chvíli do toho obrazu zíral, a pak se zhluboka nadechl. „Vždy jsme věděli, že jsme jiní. Vždy jsme věděli, že máme veliký úkol. Teď se to jen potvrdilo...”

Zhanna se snažila mladou iniciantku zklidnit. Její první zážitek s Agapé nebyl zrovna ideální. Všechno to na ni bylo příliš rychlé a poplašila se, chudinka. Teď mluvila o tom, že chce jet domů za maminkou a podobné nesmysly. Za chvíli se vrátí Igor a bude se vyptávat, proč Agapé neproběhlo podle představ. A ona mu nechtěla říct, že přijdou o dalšího potencionálního ptáčka. Měla v nejhorším připravenou ještě drastickou verzi

odhalení pravdy, ale to té mladé dívce nepřála. Sice by ji to asi vrátilo na stezku, ale zanechalo by to na ní strašlivé následky.

Do komnaty najednou vkročil Molotov. Jeho chůze byla rázná a v první chvíli Zhannu vylekala. Když však přišel blíž, spatřila, že má na tváři úsměv. Byl stále ještě svlečený, jen okolo pasu si omotal malý bílý ručník a takto oděný se sklonil k plakající dívce, kterou měla Zhanna na starost.

„Copak se ti stalo, ptáčku?“ zeptal se jí a políbil ji do vlasů. „Ty nechceš létat?“

Dívka se na něho podívala se směsicí strachu a zhnusení. Otevřela ústa, aby něco řekla, ale pak je zase zavřela a jen se dál dívala na svého gurua. Igor zvedl ruku a dívka se lekla, že ji udeří, ale Molotov se dotčeně stáhl a pohladil ji po tváři.

„Ty sis myslela, že bych tě uhodil? Maličká... Opravdu si to o mně myslíš?“

Dívka na něj chvíli zmateně zírala, a pak se slzami v očích zakroutila hlavou.

„No tak vidíš,“ prohlásil vítězoslavně Molotov a usmál se na Zhannu, ze které spadla předchozí tíha. Jenže pak Molotov upřel pohled do jejích očí a tiše řekl: „Možná bys našeho ptáčka měla nechat odpočinout... Zaveď ji prosím do volných komnat a seznam ji s Olgou. To jí určitě pomůže se trochu vzpamatovat...“

Kateřina byla na cestě za Robertovými rodiči. Ráno se měla sejít s Robertem, ale nepřišel na schůzku a mobil měl vypnutý. Prošla Robertovu složku a našla v ní informaci o tom, kde bydlel předtím, než se přestěhoval do Prahy. Pocházel z malé vesničky, kousek od Hostivaře. Doufala, že ten dům nikdo neprodal a že tam najde Robertovy příbuzné. Když dorazila na místo, nemohla adresu najít, ale sousedé ji nasměrovali správným směrem a ujistili, že tam stále bydlí. Roberta prý dlouhou dobu neviděli a za rodiči údajně nejedí. Vydala se k označenému domu a zazvonila. Rány sekerou, které se ještě před chvílí ozývaly za budovou, ustaly a ozvaly se šouravé kroky. Z uličky na boku domu vyrazil asi šedesátiletý muž se sekerou v ruce. Měl pomalou chůzi, která mu činila trochu problém, takže se ho Kateřina nelekla, i když měl v ruce potencionální zbraň.

„Dobrý den, já jsem psycholožka vašeho syna Roberta. Mrzí mě, že vás tady takhle ruším, ale neměl byste chvíli?“

Muž se na ni mlčky díval, tiše si povzdechl a otevřel branku. Nepromluvil ani slovo, ale dovedl ji dovnitř a usadil ji v kuchyni, kde postavil vodu na čaj.

„Tak mi povězte, co Robert zase vyvedl?“ začal svou konverzaci muž a tvářil se způsobem, že ho její návštěva vůbec nepřekvapuje.

„Vy víte, že mě váš syn navštěvuje?“ zeptala se Kateřina pro jistotu, ale muž jí řekl, že ji nezná, jen zaslechl, že jeho syn k nějaké terapeutce chodí. „Takže asi víte, že váš syn má problémy. Byl za mnou před několika dny a byl poněkud... zvláštní.“

Robertův otec se zvedl, aby zalil čaj vroucí vodou.

„Jak to myslíte, zvláštní?“ otázal se a postavil před ní ovocný čaj s cukřenkou. Kateřina si nebyla jistá, kolik toho může říct, ale náhlá změna v Robertově chování ji nutila, aby hledala odpovědi.

„Přišel za mnou a hovořil něco o mimozemšťanech. Neřekl vám o tom něco?“

Muž vyhlédl z okna a jako by se z jeho tváře na chvíli vytratila barva. „Robert tady už dlouho nebyl. Nebaví se s námi. Se mnou. Od té doby, co zemřela žena... takže o tom nic nevím. Nikdy o mimozemšťanech nemluvil. Ani jako malej se o to nezajímal. A to vím docela jistě.“ Pomalu se znovu obrátil na Kateřinu. „Je v průšvih?“

Kateřina ho nechtěla zbytečně děsit. „Dnes ráno za mnou měl přijít, ale neozval se. Má nedostupný mobil. Napadlo mě, že se zeptám tady, zda tu třeba není nebo zda o něm něco nevíte.“

Cítla se trochu hloupě. Možná se Robert prostě jen opil a teď vyspává. Zvedla se k odchodu.

„Omlouvám se, že jsem vás takhle zaskočila. Děkuji vám za čaj.”

Muž ale nechtěl, aby hned odešla: „Nenene, počkejte. U mě žádné informace o Robertovi nezískáte. Nemluví se mnou už roky. Ale zkuste Sandru. Ta s ním stále udržuje kontakt. Občas mi říká nějaké věci, když o něj mám starost...”

Kateřina chvíli stála zaražená. Přehlídla snad něco ve složce? Na žádnou Sandru si nevzpomínala.

Robertův otec na ní nejspíš viděl její bezradnost, a tak dodal: „No, jeho bejvalka. Ta, jak s ní má Elišku.”

Kateřině došlo, že patrně existuje celá řada věcí, jež o Robertovi zatím ani netuší. Znovu se pomalu posadila ke stolu.

„Robert měl nějakou rodinu?”

Muž přitakal.

„Kdy? Jak? Nikdy se o tom při terapii nezmínil...”

Muž sáhl kamsi pod stůl a začal se přehrabovat v papírové tašce. Kateřina si myslela, že loví fotografii Sandry, ale vytáhl neoznačenou láhev s tekutinou.

„Na tohle byste se raději měla napít,” pronesl a kápl jí do čaje trochu rumu. „Tohle bude delší povídání...”

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Proč jsem holoubkům lámala křídla.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.